

[Vesterager.]

stærkt tilbage gennem en Aarrække og saa gaa til større Udvidelser, skal jeg ikke udtale mig om ved denne Lejlighed; det kan der være Grund til at overveje andetsteds. Men i hvert Fald er denne Normeringslov langt fyldigere end de foregaaende Aars, og det er naturligvis forskellige Ting, som det ogsaa blev fremhævet af Ordføreren, der er Skyld deri. De nye Tjenesteregler og forskellige Udvidelser paa Grund af de Love, vi nu engang har vedtaget her i Tinget, alt det gør, at der skal nye Kontorer og flere Tjenestemandsstillinge oprettes. Selv om der her foreslaas en hel Del Ændringer, er der altid nogle, der vil komme til at vente, og her har jo den højtærede Finansminister været villig, idet han har givet Tilsagn om at tage forskellige Ting op til Overvejelse i det kommende Aar, og saa maa man jo haabe, hvis der er begaaet enkelte Fejl her, og der er Folk skuddt ud, som burde have været med, at det vil være muligt at faa dette ændret senere.

Der næst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende det, den foregaaende Taler ogsaa var inde paa, de 65-aarige. Allerede i Betænkningen i Fjor udtalte vi os imod den Ordning, der da var truffet. Selvfølgelig vilde vi ikke gaa imod de Bestemmelser, der findes i Løbe-Numrene 332 og 333, for vi har ikke noget imod at gøre det saa godt som muligt for de 65-aarige, der bliver afskediget, men naar Finansministeren ved en bestemt Lejlighed her i Tinget sagde, at jeg skulde have tiltraadt disse Afskedigelser i Lønningsraadet, er det ikke helt rigtigt. Jeg har tiltraadt disse Bestemmelser her i Normeringsloven, men selve Principet i Afskedigelsen af de 65-aarige har jeg aldrig nogen Sinde tiltraadt. Det har vi taget Afstand fra ved enhver Lejlighed, idet vi ikke fandt det tilfredsstillende, og alt dette blev allerede udtalt meget klart i Betænkningen i Fjor, saa man kunde ikke være i Tvivl om, at vi var Modstandere af den Praksis, man her indfører. Nu er der jo for saa vidt truffet en Ordning, og jeg forstaar Finansministeren saaledes, at han vil tage dette Spørgsmaal op og se at finde en mere praktisk Ordning. Skal der gennemføres andre Afskedigelsesregler for Tjenestemænd, maa det ske ved en Ændring i Lønningsloven og ikke paa den Maade, at man administrativt afskediger nogle enkelte inden for de forskellige Etater.

Jeg tror ogsaa, at det vilde faa en uheldig Indflydelse paa andre Omraader. Man knæsætter i Virkeligheden herved den

Praksis, at en Tjenestemand helst skal gaa, naar han er fyldt 65 Aar, og saa er der i og for sig ingen Mening i at have en Lovbestemmelse om, at den normale Afgangsalders er 70. Det er jo givet, at de yngre, der gaar og venter paa Avancement, vil være interesseret i, at der kan blive Plads til dem, men man maa paa den anden Side være klar over, at det bliver dyrere for Staten, at det vil medføre en stor Pensionsbyrde, hvis det skal være almindelig Praksis, at de 65-aarige helst skal gaa. Derfor synes jeg, at det vil være aldeles nødvendigt at faa dette Spørgsmaal gennemdrøftet paa en lidt anden Maade, end det hidtil er sket, idet det ikke blot har Betydning for de Mennesker, der er fuldt arbejdsdygtige og gerne vil blive i deres Stilling, men ogsaa har stor Betydning for Staten med Hensyn til Udgifterne.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til Normeringslov, som jo er enstemmigt vedtaget af alle Partier inden for Lønningsudvalget, til Vedtagelse.

H. F. Ulrichsen: Normeringsforslaget hører jo til de Forslag, der normalt ikke vækker større Diskussion her i Tinget, og det er jo oven i Købet saaledes, at Indstillingen fra Lønningsudvalget som Regel er overensstemmende med Indstillingen fra Lønningsraadet. Dette har ganske naturligt givet Anledning til, at man er kommet ind paa at drøfte, hvorvidt Lønningsudvalget skal være, om jeg saa maa sige, et rent Ekspeditionskontor for Lønningsraadet. Naar Lønningsudvalget denne Gang har indstillet til det høje Tings Vedtagelse forskellige Ændringsforslag, der ikke var fremsat af Lønningsraadet, synes jeg, der deri ligger en Antydning af, at man i hvert Fald ikke vil ind paa som fast Praksis, at Lønningsudvalget kun skal være et Ekspeditionskontor for Lønningsraadet.

Som det er sagt af de ærede Medlemmer, der allerede har haft Ordet, er Lønningsudvalgets Indstilling enstemmig, men det udelukker naturligvis ikke, at der kan være forskellige Nuancer med Hensyn til den Maade, hvorpaa man ser paa de Spørgsmaal, der er rejst inden for Udvalget.

Der er navnlig et Spørgsmaal af de mange, der har været gjort til Genstand for Samraad, som har haft min Interesse, og som jeg ogsaa synes bør have hele Tingets Interesse, og det er Spørgsmaalet om de Lønninger, som gives Dommerfuldmægtige — jeg vil for Resten i Parentes bemærke, at man parallelt dermed har rejst Spørgsmaal om Statsansættelse af og Lønninger